

РЕШЕНИЕ

№ 40021

гр. София, 15.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 05.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Елена Гюрова, като разгледа дело номер **11971** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 вр. чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. Г. (Н. Г.), гражданин на Република Т., роден на 28.08. 1987 г. в [населено място], Република Т., ЛНЧ [ЕГН] против Заповед рег. № 5364з – 5550 от 11.09.2026 г. издадена от оперативен дежурен в ОДЦ при Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи – полицейски инспектор Г. Ж., с която е постановено принудителното настаняване на чужденеца в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и чл. 13 вр. чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагане на Регламент Д. и Регламент Евродак, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, за срок до 6 месеца от фактическото настаняване.

В жалбата (л. 8 – л. 11) са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че е издаден при фактическа необоснованост и допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила – липса на преводач, ограничаване на ефективното упражняване на личното участие на жалбоподателя, нарушение на принципа на пропорционалност. Изразено е становище за противоречие с материално правни разпоредби - чл. 44, ал. 2 и ал. 6 от ЗЧРБ, както и за липса на индивидуална преценка на данните

за увреденото здравословно състояние на жалбоподателя. Явното несъответствие на ограничаването на свободното му придвижване с целта на закона е обосновано с не обсъждане на обективните данни за декларираната в производството за предоставяне на международна закрила хомосексуална ориентация и реалната опасност от преследване при връщане в държавата по произход. От съда се иска да отмени оспорената заповед и да постанови незабавно освобождаване на жалбоподателя като приеме, че целта на закона може да бъде постигната и с по – лека обезпечителна мярка.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят лично поддържа заявеното искане в жалбата и аргументите, с които е обосновано. В личните си обяснения заяви, че е бил студент по медицина в [населено място] в продължение на повече от три години, в първата от които е завършил успешно обучение по български език. Потвърди, че саморъчно е написал жалбите си и разбира смисъла на заявеното в тях. Уточни, че търси закрила извън държавата си по произход заради различната си сексуална ориентация, защото тя го поставя в риск от преследване. Жалбоподателят изрази желание да си осигури сам жилище, в което да пребивава на територията на страната, а и средства за издръжка. Моли съда да уважи жалбата му и да отмени принудителното му настаняване в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“.

Ответникът по жалбата – оперативен дежурен в ОДЦ при Дирекция „Миграция“ - МВР, чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт В. Ч. оспорва аргументите, с които е обосновано искането за отмяна на наложената принудителна обезпечителна мярка. Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София - град, въз основа на събраните доказателства и становището на страните прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по инициатива на компетентния административен орган с делегирани правомощия със Заповед № 5364з – 2601 от 11.07.2023 г. на за директор на Дирекция «Миграция» при Министерство на вътрешните работи (приложена като сканирано копие в електронната преписка), въз основа на постъпила информация с Писмо рег. № КП-04-5619 от 04.09.2026 г. от директора на Дирекция «Качество на процедурата за международна закрила» при Държавна агенция за бежанците - Министерски съвет за предстоящ трансфер на 11.09.2026 г. от Конфедерация Ш., на основание чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагане на Регламента Д. и Регламента Евродак, по искане на Конфедерация Ш. за обратно приемане на гражданина на Република Т. – Х. Г., [дата на раждане] В писмото е посочено, че по отношение на чужденеца има влязло в сила решение на председателя на ДАБ – МС, с което му е отказана международна закрила и в този смисъл правното му положение на територията на страната, съгласно чл. 66, ал. 1 от ЗУБ, се урежда от ЗЧРБ.

След извършения трансфер на 11.09.2026 г. е изготвено Предложение рег. № 5364р – 21829 от началника на отдел «ПНМ» при Дирекция «Миграция», в което е посочено, че Х. Г. е подал молба за международна закрила в Република Б. и е регистриран в Държавна агенция за бежанците в РПИЦ – Х.. След отказа да получи закрила с влязло в сила решение на председателя на ДАБ – МС е със статут на незаконно пребиваващ чужденец, поради което следва да напусне територията на страната. След отказа му и при наличието на предпоставките по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, на Х. Г. е

наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна със Заповед рег. № 5364з – 5549 от 11.09.2026 г. издадена от оперативния дежурен в ОДЦ при Дирекция «Миграция» - Министерство на вътрешните работи (приложена като сканирано копие във файл със същото наименование в електронната преписка).

При констатирана липса на валидно издадени документи за самоличност и документи за пътуване, а и на данни за регистрирано легално влизане и излизане на територията на Република Б., както и на близки, познати или членове на семейството, при които може да пребивава на територията на страната е направен извод, че поведението на жалбоподателя сочи на явно желание за установяване в 3. Европа. За обезпечаване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и за да се предотврати опасността от укриването в процеса на организацията по извеждането е предложено спрямо жалбоподателя да се приложи единствено възможната обезпечителна мярка, предвидена в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ – принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция «Миграция».

Към електронната преписка е приложено сканирано копие на Приемо – предавателен протокол рег. № 5364р – 21830 от 11.09.2026 г., в който е отразено фактическото настаняване на чужденеца в СДВНЧ при Дирекция «Миграция».

Предстаени са доказателства за компетентността на органа издал оспорения административен акт - заповед на директора на Дирекция «Миграция» рег. № 5364з – 2407 от 26.06.2023 г. и заповед № 5364з – 2501 от 11.07.2023 г. на зам. директора на Дирекция «Миграция» при МВР, с която на основание чл. 44, ал. 1 от ЗМВР, на служителите от сектор «Оперативен дежурен център» при Дирекция «Миграция» сред които и административният орган издал процесната заповед – полицейски инспектор Г. Д. Ж. са делегирани правомощия да налагат принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1, т. 2, т. 3 и т. 4 от ЗЧРБ за времето от 17:30 ч. до 08:30 ч., в празнични и почивни дни.

С обжалваната заповед, рег. № 5364з – 5550 от 11.09.2026 г., позовавайки се на основанията в чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, полицейски инспектор Г. Ж. като оперативен дежурен в ОДЦ при Дирекция «Миграция» е разпоредил принудителното настаняване на жалбоподателя Х. Г., [дата на раждане], гражданин на Република Т., в СДВНЧ при Дирекция «Миграция» за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване. Принудителното настаняване е обосновано с наличието на опасност от укриване на чужденеца, мотивите, изложени в Предложение рег. № 5364р – 21829 от 11.09.2026 г. и необходимост от време за организация на извеждането от страната, в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 41, т. 4 вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на жалбоподателя в деня на издаването ѝ – 11.09.2026 г. в присъствие на преводач от турски език.

Описаните релевантни факти дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на оспорената заповед, неблагоприятно засегнат от властническото волеизявление, при наличен правен интерес от оспорването, в срока по чл. 46а, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, с делегирани правомощия със заповедта на заместващия директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, полицейски инспектор в Оперативен дежурен център. Спазени са процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ със

Заповед рег. № 5364з - 5549 от 11.09.2026 г. издадена от оперативен дежурен в ОДЦ при Дирекция «Миграция» - МВР.

Не са допуснати твърдените в жалбата нарушения на административно производствените правила, които се сочат като ограничаващи ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя и предпоставящи отмяната на обжалваната заповед, на основание чл. 146, т. 3 от АПК. При връчване на заповедта е присъствал преводач от турски език, а наред с това жалбоподателят владее в достатъчна степен български език, за да разбере съдържанието на връчения му административен акт. В този смисъл, положеният подпис след отразения текст, че лицето е запознато със заповедта на език, който владее и е получило екземпляр от нея и данните за своевременно упражнено право на жалба са достатъчни, за да се направи извод, че не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

В предложението на началника на отдел «ПНМ» при Дирекция «Миграция», на която се е позовал административният орган в мотивите на оспорената заповед е посочено, че на Х. Г. е отказана международна закрила на територията на Република Б. с влязло в сила решение на председателя на ДАБ – МС – факт, неоспорен от жалбоподателя в настоящото производство.

Правото на престой в страната на гражданин на трета страна подал молба за закрила е ограничено във времето и е изрично уредено в разпоредбата на чл. 29, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Сходна е и уредбата в чл. 10 на Регламент (ЕС) 2024/1348 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024 г. за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза и за отмяна на Директива 2013/32/ЕС, според която кандидатите имат право да останат на територията на държавата членка, в която се изисква да се намират, в съответствие с чл. 17, § 4 от Регламент (ЕС) 2024/1351 докато решаващият орган се произнесе по молбата в рамките на административната процедура, предвидена в глава III. В чл. 37, раздел III, на глава III от Регламент (ЕС) 2024/1351. Заедно с решението за отхвърляне на молбата за закрила като недопустима, неоснователна или явно неоснователна следва да бъде постановено решение за връщане, с което се спазва Директива 2008/115/ЕО и което зачита принципа на забрана за връщане. Т. решение не се изисква в случаите когато е постановено преди подаване на молба за закрила друго решение, налагащо решение за връщане.

Приведено към конкретиката на настоящия казус, след влизане в сила на решението на председателя на ДАБ – МС за отказ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя Х. Г. същият е незаконно пребиваващ чужденец, по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3б от ДР на ЗЧРБ - той е гражданин на трета държава и е престанал да отговаря на условията за престой в страната. На 11.09.2026 г. по искане на Конфедерация Ш. е върнат в Република Б., на основание чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагане на Регламент Д. и Регламент Евродак.

В настоящото производство не се представиха доказателства за мястото на което е пребивавал чужденеца на територията на страната в периода след влизане в сила на решението на председателя на ДАБ – МС за отказ за предоставяне на международна закрила. Напускането на страната не по установения ред законосъобразно е преценено като доказателство за укриване, на което не могат да бъдат противопоставени твърденията за влошено здравословно състояние, удостоверено от представените по делото медицински документи за предписано медикаментозно лечение на установен офталмологичен проблем при съществуващи данни за заболяване на очите с предходна давност.

В този смисъл, законосъобразно в мотивите на обжалвания административен акт е посочено, че е налице опасност жалбоподателят да се укрие в периода необходим за създаване на организация

по връщането му в страната по произход в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Заявената готовност от жалбоподателя да си осигури средства за издръжка и жилище нямат доказателствена основа в приложените към делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ органите по ал. 1 при наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване следва да предприемат съответните мерки, за да осигурят процеса по извеждане на незаконно пребиваващ на територията на страната чужд гражданин каквато е и временното принудително настаняване в Специален дом за чужденци за периода, необходим за организиране на връщането или експулсирането до държавата на произход или трета страна. Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане, при съблюдаване на максималните срокове, когато не е налице възможност за ефективно прилагане на по - леки обезпечителни мерки от вида на посочените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Целта на ограничението предпоставя кратки срокове на прилагане, които са лимитирани, съгласно разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО с две алтернативни хипотези: 1. последващо отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ или 2. установяване на данни, че не съществува разумна възможност за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ поради технически, правни или други съображения.

Оспореният административен акт отговаря на нормативните изисквания противно на оплакванията в жалбата доколкото срокът, за който е настанен принудително жалбоподателят в СДВНЧ е нормативно ограничен на първо място с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и едва при липса на предпоставки за това, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ срок - не повече от 6 (шест) месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва проверка за наличие на материално правните предпоставки при наличието, на които следва да бъдат приложени ограниченията на правото на свободно придвижване – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ при кумулативно наличие на липса на възможност за прилагане на друга по - лека мярка от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, която да може да обезпечи процеса на извеждане.

Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ в т. 4в, § 1 от ДР на ЗЧРБ възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии нормата на т. 7 на чл. 3 от Директива 2008/115/ЕО. Приложените документи към административната преписка установяват следните обективни критерии по отношение на жалбоподателя Х. Г., които обуславят налична опасност от укриване - липса на представени валидно издадени в държавата му на произход документи за самоличност, незаконно преминаване държавната граница на РБългария при влизане и напускане на страната, липса на възможност за осигуряване на средства за издръжка поради статута на незаконно пребиваващ чужденец, по смисъла на § 1, т. 3б от ДР на ЗЧРБ.

На тези обективни данни се е позовал административният орган при прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ и законосъобразно е приел, че не дават основание за определяне на друга обезпечителна мярка, от вида на посочените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ за осигуряване процеса на извеждане на жалбоподателя от страната, в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Ограничаването на правото на свободно придвижване на жалбоподателя за период, съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ е съответно на изискванията на чл. 6 от АПК и на чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата.

По тези съображения настоящият съдебен състав счита жалбата за неоснователна и недоказана. При този изход на спора и предвид липсата на представен документ за внесена държавна такса в 7-дневен срок от връчване на препис от определението на съда (л. 30), с което са дадени указания в този смисъл, и данните от изготвената справка от счетоводството, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса в размер на 5,11 евро по сметка на Административен съд – София – град.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК вр. чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Г. (Н. Г.), гражданин на Република Т., роден на 28.08. 1987 г. в [населено място], Република Т., ЛНЧ [ЕГН] против Заповед рег. № 5364з – 5550 от 11.09.2026 г. издадена от оперативен дежурен в ОДЦ при Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи – полицейски инспектор Г. Ж..

ОСЪЖДА Х. Г. (Н. Г.), гражданин на Република Т., роден на 28.08. 1987 г. в [населено място], Република Т. да заплати сумата от 5,11 евро по сметка на Административен съд – София – град. РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: